

ÜNİ AFAD DERGİSİ

- Depremi İzleri
- AFAD Gönüllülüğü : Bir Sorumluluk Değil, Bir Duruş
- Cesetten Korkar Mısınız?

275

Enkaz Altındakiler

İçerisi öyle soğukru ki eğer duruma kötüyse Unu't bir an önce bulmak zorunda olduğamuzua fatkındaydık. Aksini düşünmek kalbimi sectiyorda, akai dünyanın en korkung senaryosuydu.

Adımlanmırtın sesleri bitbirine kanşırken her birimiz nefes nefeseydik. Düşe kalka yürüyor, tutuyor, darmak istiyor ama durmuyorduk. Neredeyse yarmı saattir geldiğimiz yolu beliyorduk. Umudamun azaldığım hissediyordum. İceresek bile olamazdı. Dedemin u sözü hep aklımın zamen sanut varder, hiç sonat kalmadığında bile..."

o us gödenen bir kıpıtuya doğru çekildi. Sahte ağaçların hemen arkasında, duvarın bemen öntinde. Belli beç kıpırtı, belki de her halissinsayon. Ber...

2
0
2
6
1.
S
A
Y
I

TOPLULUK EKİBİ GENEL KOORDİNATÖRÜ

Genel Yayın Yönetmeni: Emel Ece

Dergi Koordinatörü: Emel Ece

Editör:

Emel Ece

Tuba Bilgin Çoban

Esmâ Koç

Yazı ve Düzen:

Cengiz Çavuş

Tuba Bilgin Çoban

Ertan Tan

Kaan Mehrekula

İbrahim Gökdoğan

Ayşe Sena Canatar

Gül Aslantaş

Esmâ Koç

Aslı Pamuk

Tasarım Kurulu:

Şevval Şen

Merve Civil

Yayın Kurulu:

Esmâ Koç

Sude İklima

Ayşe Sena Canatar

Ahsen Sude Gezen

Fotoğraf:

Gül Aslantaş

Ayşe Sena Canatar

İbrahim Gökdoğan

Emine Sultan Kurşunat

Karaman AFAD

ÖNSÖZ ;

Afetler, yalnızca fiziki çevreyi değil; toplumsal yapıyı, ekonomik sürdürülebilirliği ve kamu yönetimini doğrudan etkileyen çok boyutlu olgulardır. Türkiye, jeolojik ve coğrafi konumu itibarıyla farklı türde afet riskleriyle karşı karşıya olan bir ülkedir. Bu nedenle afet yönetimi, yalnızca kriz anlarında yürütülen müdahale faaliyetlerinden ibaret olmayıp; risk azaltma, hazırlık, müdahale ve iyileştirme süreçlerini kapsayan bütüncül bir yaklaşımı zorunlu kılmaktadır.

Bu anlayış doğrultusunda, ülkemizde afet ve acil durum yönetiminin temel kurumu olan Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD), merkezi ve yerel düzeyde yürüttüğü çalışmalarla toplumun afetlere karşı direncini artırmayı amaçlamaktadır. İl teşkilatları aracılığıyla sahaya yansıyan bu kurumsal yapı, afet yönetiminin yerelde etkin, hızlı ve koordineli biçimde yürütülmesini sağlamaktadır. İç Anadolu Bölgesi'nin önemli şehirlerinden biri olan Karaman, sahip olduğu afet riskleri doğrultusunda planlı ve sürekli bir hazırlık sürecini gerekli kılmaktadır. Karaman AFAD İl Müdürlüğü, kamu kurumları, yerel yönetimler, sivil toplum kuruluşları ve gönüllülerle iş birliği içerisinde yürüttüğü faaliyetlerle, ilin afetlere karşı hazırlık kapasitesini güçlendirmeyi hedeflemektedir. Bu derginin önsözü vesilesiyle ifade etmek isterim ki; Karaman AFAD İl Müdürlüğü'nün çalışmalarının merkezinde önleyici afet yönetimi, kurumsal koordinasyon ve toplumsal farkındalık anlayışı yer almaktadır. Afetlere karşı başarılı bir mücadele, yalnızca teknik donanım ve mevzuatla değil; eğitilmiş insan kaynağı, güçlü iletişim ve ortak sorumluluk bilinciyle mümkündür. Bu yayın; afet yönetimi alanında yürütülen akademik çalışmaların, saha uygulamalarının ve kurumsal tecrübelerin paylaşılmasına katkı sunmayı amaçlamaktadır. Afet risklerinin azaltılması ve daha dirençli bir toplumun inşa edilmesi yolunda, bilgi üretiminin ve tecrübe paylaşımının büyük önem taşıdığına inanıyorum. Bu vesileyle, derginin hazırlanmasında emeği geçen tüm çalışma arkadaşlarımıza teşekkür ediyor; yayımlanan çalışmaların afet yönetimi alanına değerli katkılar sunmasını temenni ediyorum.

Cengiz ÇAVUŞ

Karaman AFAD İl Müdürü

İÇİNDEKİLER

01|REKTÖRÜMÜZDEN

(Prof. Dr. Mehmet Gavgalı)

02|ÜNİ AFAD ÖĞRENCİ TOPLULUĞU TANITIM YAZISI

(Dr. Öğr. Üyesi Emel Ece)

03|AFETLERE HAZIR OLMAK

(Esmâ Koç)

04|NEDEN ÜNİ-AFAD? , ÜNİ-AFAD KİMDİR?

(Dr. Öğr. Üyesi Emel Ece)

05-06|ETKİNLİKLER

07-08|AFAD GÖNÜLLÜLÜĞÜ: BİR SORUMLULUK DEĞİL, BİR DURUŞ

(Tuba Bilgin Çoban)

09| BİR KAŞIĞIN HAYAT KURTARDIĞI GECE

(Kaan Mehrekula)

10|YARIM KALAN HAYALLER

(Ertan Tan)

11|ENKAZ ALTINDAKİLER

(İbrahim Gökdoğan)

12-13|CESETTEN KORKAR MISIN

(Emine Sultan Kurşunat)

14|KEŞKELERDEN DAYANIŞMAYA

(Ayşe Sena Canatar)

15|KAYBETME KORKUSU

(Aslı Pamuk)

16-17|DEPREMIN İZLERİ

(Gül Aslantaş)

18|ÇARESİZLİK

(İsimsiz Depremzede)

19-20-21-22|6 ŞUBAT DEPREMDEN,SAHADAN KARELER

REKTÖRÜMÜZDEN ;

Deprem, sadece yer kabuğunun değil; aynı zamanda insanı da derinden etkileyen bir gerçektir. Hayatlar, hayaller, yarım kalan cümleler... Tüm bunlardan geriye çaresizlik, sessizlik ve o sessizliklerin arasından yükselen umut arayışları kalır.

Yıkıntıların altında kalan her insanın, bir hayali, bir sevinci, söyleyemediği sözleri vardı. Hayatta kalan bizler, sabrın, dayanışmanın ve fedakârlığın temsilcileri olmalıyız. AFAD gönüllülerinin, arama kurtarma ekiplerinin ve isimsiz kahramanların gösterdiği çaba; karanlığın içinde yakılan bir umut meşalesi gibidir.

Üniversiteler sadece bilgi üreten kurumlar değil, aynı zamanda sosyal sorumluluk bilincinin olduğu yerlerdir. Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi ÜniAFAD Öğrenci Topluluğu'nun hayata geçirdiği bu dergi; bilginin sahaya, teorinin hayata, eğitimin insana dokunduğu güçlü bir ses olacaktır. Bu sorumluluğa sahip öğrencilerimiz sadece geleceğin teminatı değil, aynı zamanda bugünün sorumluluğunu da taşıyacak bilince ve güce sahip olduğu görülmektedir.

“Bir kişi daha kurtarabilir miyiz?” sorusunun cevabı bu sayfalarda aranacaktır. Bıkmadan tutulan nöbetleri, uykusuz geçirilen geceleri, umuda uzatılan bir eli bize hatırlatacaktır.

Afetler kader olabilir; fakat hazırlıksızlık asla kader değildir.

Bu anlamlı çalışmada emeği geçen tüm öğrencilerimizi, akademik danışmanlarını ve katkı sunan herkesi yürekten kutluyorum. Sadece okunup geçilen değil; farkındalık oluşturan, harekete geçiren ve vicdanlarda iz bırakan bir dergi olmasını temenni ediyorum.

Afetlere hazırlıklı olmak için bugün ne yaptık?

Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Rektörü
Prof. Dr. Mehmet Gavgalı

ÜNİ AFAD ÖĞRENCİ TOPLULUĞU TANITIM YAZISI;

Üni-AFAD Öğrenci Topluluğu, üniversite gençliğinde afet yönetimi bilincini yaygınlaştırmayı, risklere karşı hazırlıklı, duyarlı ve sorumluluk sahibi bireyler yetiştirmeyi amaçlayan gönüllü bir öğrenci oluşumudur. Topluluk; afet öncesi hazırlık, afet anı müdahale ve afet sonrası iyileştirme süreçlerini bir bütün olarak ele alır ve bu alanlarda bilgiyle güçlenen bir dayanışma kültürü inşa etmeyi hedefler. Üni-AFAD, afetlerin toplumun tüm kesimlerini etkilediği gerçeğinden hareketle kapsayıcılığı temel bir ilke olarak benimser.

Özellikle özel gereksinimli bireylerin afet ve KBRN (Kimyasal, Biyolojik, Radyolojik ve Nükleer) olaylarına yönelik bilgiye erişimini, karar alma süreçlerine katılımını ve görünürlüğünü artırmayı amaçlayan etkinlikler tasarlar. Afetlere karşı hazırlıklı bir toplumun ancak herkesin eşit katılımıyla mümkün olduğuna inanır. Topluluğun önemli çalışma alanlarından biri de KBRN farkındalığı ve hazır bulunuşluğun artırılmasıdır. Bu doğrultuda üniversite öğrencilerinin olası riskleri tanınması, doğru davranış biçimlerini öğrenmesi ve kriz anlarında bilinçli hareket edebilmesi hedeflenir.

Üni-AFAD; AFAD başta olmak üzere ilgili kamu kurumları ve uzmanlarla iş birliği içinde afet ve KBRN eğitim seminerleri, tatbikatlar ve simülasyon etkinlikleri düzenler. Çadır kurma, tahliye, ilk yardım gibi uygulamalı çalışmaların yanı sıra KBRN atölyeleri ve AFAD Gönüllülük Sistemi ile entegre eğitimlerle öğrencilerin sahaya yönelik yetkinlikleri desteklenir.

Topluluk, kampüs sınırlarını aşarak topluma dokunmayı önemser. “Afete Hazır Ailem / Kampüs / Gençlik” temalı bilinçlendirme günleri, stant çalışmaları ve akademik etkinlikler (panel, bilim şenliği, afiş yarışmaları, mini araştırmalar) ile afet bilincinin yaygınlaşmasına katkı sunar. Kültürel ve sosyal faaliyetlerle ise farklı disiplinlerden ve deneyimlerden gelen öğrenciler arasında güçlü bağlar kurulmasını sağlar.

AFETLERE HAZIR OLMAK;

Genellikle insan olarak ölümü, felaketleri kendimize yakıştırmıyoruz. Hiçbir şekilde karşılaşmayacağımızı düşünüyoruz. Ama başımıza gelebilir ve hazırlıklı olmalıyız. İlk deprem deneyimimde yerde yuvarlanarak giden bir canavarın göğesini fırlayacağını sanmışım. Çök, kapan, tutun hareketini bilmiyordum ve sadece koltuğa tutunmuşum. Çok şiddetli bir deprem değildi ama depremin bende etkisi uzun süre devam etmişti, yalnız başıma arka odaya gitmeye bile korkmuşum.

Hissettiğim depremlerden bende daha çok etkisi olan deprem ise hemen 6 Şubat'ın peşindeydi.

Konya gibi deprem açısından güvenli bölge kabul edilen bir yerde akşamleyin kitap okuyordum. Bir batı klasiği idi ama hangi kitaptı şimdi hatırlamıyorum. Kitap karakteri zor bir durumdaydı ve “işte şimdi öleceğim” diye düşündüğü anda deprem olmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra geçer diye düşündüm. Ama şiddetlenmeye devam etti. Ev çatırdamaya başladı. “İşte birazdan yıkılacak.” dedim içimden Ne tarafa düşeriz diye hesaplama yapıyordum. Yatağımın bazasının çarpışı yumuşatacağını umdum. Sarsıntı durur diye beklerken bir türlü durmuyordu. Elimde sallanan kitaba baktım. Okurken kitaptaki “biz henüz seni öldürmeyeceğiz” diye bir yazıya denk geldim. Dikkatimi çekti, bana söyleniyor gibiydi. Dikkatlice okudum ve kitabın karakterinin o zor anda kenarda duran İncil’de okuduğu cümleydi bu. Yazıyı okuyunca içime güven geldi. Çok geçmeden de deprem durdu...

Biz ülke olarak pek çok afet yaşadık, her birinde ayrı acılar çektik. En yakın örneği 6 Şubat depremi idi. Bir depremle koskoca bir bölge enkaz yığını haline geldi. Evini kaybeden, ailesini kaybeden, uzuvlarını kaybeden, hayata bağlanma gücünü kaybeden nice insanlar... Hâlâ toparlanmaya çalışsak da kaynaklarımız yeterli gelmeyecek büyüklükte bir afet olduğu için zorlanıyoruz. Dualarımız tekrar böyle büyük afetlerin olmaması yönünde. Ama gerçekçi olmalıyız. Türkiye jeolojik konumu nedeniyle afet riski yüksek bir bölgede. Türkiye’de yine depremler olacak. Afetler olacaksa bizler afetlere her türlü açıdan hazırlıklı olmalıyız.

Bu dergide amacımız afetler konusunda farkındalık yaratmak. Dergi sayılarımızda buna yönelik röportajlar, depremlilerden hislerini paylaşan denemeler, afetlerde neler yapılmalı ile ilgili bilgiler paylaşmayı umuyoruz.

Elbette farkında olmak afet sırasında gerekli tek koşul değil. Yapılması gereken nice önlemler var. Afetlere hazır olmak için öncelikle kendi evimizden başlayarak küçük ama etkisi büyük önlemler alınmalı. Afetler konusunda eğitim alıp afet sürecini nasıl yönetmemiz gerektiğini öğrenmeliyiz. En yakın çevremizdeki toplanma alanlarını, afet sırasında kime ulaşacağımızı, ailemizden ayrısak nasıl iletişime geçeceğimizi ve bir araya geleceğimizi öğrenmeli, önceden bu konuda anlaşılmalıyız.

Gönlümüz afetlerden uzak olmasını dilemekle birlikte her an bir afet olacak şekilde kendimizi hazırlamalıyız.

Esma Koç
Topluluk Başkanı

NEDEN ÜNİ-AFAD?

Üni-AFAD, yalnızca eğitim alan değil; üreten, paylaşan ve sorumluluk alan gençlerin bir araya geldiği bir topluluktur.

Afetlere karşı daha dirençli bir toplumun inşasında aktif rol almak, sahada deneyim kazanmak, ekip çalışmasını öğrenmek ve toplumsal fayda üretmek isteyen tüm üniversite öğrencilerine açıktır.

Bilgi birikimini eyleme dönüştürmek, dayanışmanın parçası olmak ve “hazırlıklı bir gelecek” için adım atmak isteyen her genç Üni-AFAD’da kendine yer bulur.

Deneyim kazanmak, sahada aktif rol almak ve toplumsal fayda üretmek için sen de Üni- AFAD’a katıl; birlikte daha hazırlıklı bir yarını inşa edelim.

Topluluk Danışmanı Dr. Öğr. Üyesi Emel ECE

ÜNİ AFAD KİMDİR?

Üni-AFAD Topluluğu, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi'nin afetler konusunda farkındalık çalışmaları yapan bir öğrenci topluluğudur.

Tüzüğümüze göre amaçlarımız şunlardır;

- Öğrencileri kimyasal, biyolojik, radyasyon ve nükleer konusunda bilgilendirmek,
- Öğrencilere afetler ve acil durum karşısında yapılacak davranışların öğretilmesi,
- Eğitim faaliyetleri düzenlemek,
- Kazanılan bilgi ve tecrübelerin gerekli durumlarda topluma hizmet uygulamaları açısından fayda sağlanmasına katkıda bulunmak,
- Öğrencileri afetler ve acil durumlar hakkında bilgilendirmek.

ETKİNLİKLER ;

30 Ekim 2025 tarihinde kurulan topluluğumuz ilk toplantısını 7 Kasım tarihinde yapmış ve Instagram sosyal medya hesabını açmıştır. 5 Aralık Dünya Gönüllüler Günü dolayısıyla toplanan topluluğumuz üyeleri AFAD gönüllüsü olmuştur

5 Aralık günü topluluk üyelerimiz Fidan Dikme Etkinliği kapsamında Karaman AFAD İl Müdürü Cengiz Çavuş'u ziyaret etmiş ve Gödet Barajı'nda fidan dikmiştir.

18 Aralık günü topluluk danışman hocamız, topluluk başkanı, topluluk başkan yardımcısı, topluluğun sosyal medya uzmanı ve destek AFAD gönüllüsü üyemizle Karaman AFAD İl Müdürlüğünü ziyaret ettik.

31 Aralık günü topluluk üyelerimiz, AFAD personeli ve AFAD gönüllüleri ile kahvaltı yaparken Takaşi Nagai'nin Nagazaki'nin Çanları kitabının söyleşisini yaptı. Birlikte yeni yılı kutladık

AFAD GÖNÜLLÜĞÜ: BİR SORUMLUK DEĞİL, BİR DURUŞ

Gençlerin Topluma Katkı Sunduğu ve Kendilerini Geliştirdiği Anlamlı Bir Yolculuk.

Afetlere hazırlık yalnızca planlar, yönetmelikler ya da ekipmanlarla sınırlı değildir. Asıl farkı yaratan, insan kaynağıdır. Bu kaynağın en güçlü, en samimi ve en gönüllü hali ise AFAD Gönüllüleridir. Afet anlarında sahada gördüğümüz dayanışmanın arkasında, çoğu zaman fark edilmeyen ancak büyük bir emek ve özveri barındıran bir gönüllülük anlayışı vardır. Karaman ili özelinde gönüllülük verilerine bakıldığında, ilimizde sisteme kayıtlı 5686 Temel AFAD Gönüllüsü ile yüz yüze eğitimlerini tamamlamış 556 Destek AFAD Gönüllüsü bulunmaktadır.

Destek AFAD Gönüllülerinin 115'inin üniversite öğrencilerinden oluşması, gençlerin AFAD Gönüllülüğüne ilgisinin var olduğunu ve doğru yönlendirmelerle bu ilginin daha da güçlenebileceğini göstermektedir. Karaman'da AFAD Gönüllülüğü halihazırda belirli yaş ve meslek gruplarında daha görünür durumdadır. Buna karşılık üniversite gençliğinin gönüllülük faaliyetlerinde görece daha sınırlı yer aldığı görülmektedir. Oysa üniversite yılları, bireyin hem kendisini tanıdığı hem de topluma karşı sorumluluk bilinci geliştirdiği son derece kıymetli bir dönemdir. AFAD gönüllülüğü, bu bilincin sahada ve gerçek hayat içinde karşılık bulduğu önemli alanlardan biridir. Sahadaki deneyimlerimiz, üniversite gençliğinin gönüllülüğe mesafeli durmasının çoğu zaman ilgisizlikten değil, afet gönüllülüğüne dair oluşan algılardan kaynaklandığını gösteriyor. Gençlerin önemli bir kısmı AFAD Gönüllülüğünü yalnızca ağır ve riskli saha çalışmalarıyla özdeşleştirirken, özellikle enkaz görüntüleri bu algıyı güçlendirebiliyor. Oysa AFAD Gönüllülüğü; niyete, sorumluluk bilincine ve birlikte hareket etme isteğine dayanan, herkes için karşılığı olan çok yönlü bir alan. Üniversite gençliğinin sahip olduğu enerji, öğrenmeye açıklık ve iletişim gücü; organizasyondan lojistiğe, kayıt süreçlerinden psikososyal desteğe kadar pek çok alanda gönüllülüğü daha anlamlı ve etkili kılıyor. AFAD gönüllülüğü, afet anında sahada bulunmanın çok ötesinde bir anlam taşır. Eğitimler, farkındalık çalışmaları, organizasyon, destek ve hazırlık süreçleri bu sistemin ayrılmaz parçalarıdır. Bu süreçlerde verilen emek her zaman görünür olmayabilir; ancak afet yönetiminin ayakta durmasını sağlayan esas güç, çoğu zaman bu "görünmeyen emek" tir. Eğitim faaliyetlerimizde de sıklıkla gözlemlediğimiz üzere, afet bilinci ve farkındalık arttıkça gönüllülüğe yönelik ilgi de artmaktadır. Üniversite ortamı; sorgulayan, öğrenmeye açık ve toplumsal sorumluluk bilinci gelişmeye uygun bireylerin yetiştiği önemli bir alandır.

Gönüllülük, aynı zamanda bireyin kendisiyle ilgili çok şey öğrendiği bir yolculuktur. Bu sürece dâhil olan gençler; sorumluluk almayı, ekip içinde hareket etmeyi, kriz anlarında sakin kalmayı ve etkili iletişim kurmayı deneyimleyerek öğrenir. Bu kazanımlar yalnızca afet anlarında değil, hayatın her alanında karşılığı olan becerilerdir. Gönüllülük, elbette bireye pek çok beceri ve deneyim kazandırır; ancak onu yalnızca geleceğe dönük bir kazanım olarak değerlendirmek eksik kalır. Çünkü gönüllülük, önce insanın hayata bakışını değiştirir.

Sahada sıkça gördüğümüz bir diğer gerçek ise gönüllülüğün bireysel bir adımla başlamasına rağmen etkisinin tek bir kişiyle sınırlı kalmamasıdır. Bir gencin gönüllü olması, çoğu zaman çevresindekiler için cesaret verici bir örnek oluşturur ve bu etki paylaştıkça büyüyen bir dayanışma kültürüne dönüşür. Bu anlayışın önemli bir yansıması olarak üniversite bünyesinde kurulan Üni-AFAD Topluluğu, gençler ile AFAD arasında güçlü bir bağ kurmaktadır. Üni-AFAD, öğrencilerin AFAD Gönüllülüğünü tanınmasına, deneyimlemesine ve bu bilinci kalıcı hale getirmesine imkân sunmaktadır. Böylece gençler hem bireysel gelişimlerine katkı sağlamakta hem de toplumun afetlere karşı dayanıklılığını güçlendiren bir sürecin parçası olmaktadır. Karaman AFAD olarak gönüllülüğü bir görev tanımından ziyade, karşılıklı güvene dayanan bir birlikte üretme alanı olarak görüyoruz. Gönüllülüğün sürdürülebilirliği, gönüllülerin kendilerini güvende ve değerli hissettikleri bir ortamla mümkündür. Gönüllülerimizin sürece güvenle dahil olabilmesi ve kendilerini bu sistemin doğal bir parçası olarak hissedebilmesi bizim için büyük önem taşıyor. Üniversite gençliği, AFAD Gönüllülüğünün en dinamik ve geliştirilebilir gruplarından biridir ve bu yapıya katılımlarını son derece kıymetli buluyoruz. AFAD gönüllülüğü, yalnızca afet zamanlarında ortaya çıkan bir yapı değildir; her gün emekle büyüyen, dayanışmayla güçlenen bir duruştur. Bu duruşa katkı sunan tüm gönüllülerimize teşekkür ediyor; üniversite gençliğinin bu dayanışmayı gelecekte daha da ileriye taşıyacağına yürekten inanıyorum.

Çünkü biliyoruz ki güçlü toplumlar, gönüllü ruhla inşa edilir.

Tuba BİLGİN ÇOBAN

Karaman İl Afet ve Acil Durum Müdürlüğü

Eğitim Şube Müdür Vekili

BİR KAŞIĞIN HAYAT KURTADIĞI GECE

Ben Kaan Mehrekula. Evliyim ve üç kız babasıyım: Ece, İpek ve Bilge Su. Bu satırlar bir yok olmanın değil, hayatta kalmış bir ailenin tanıklığıdır. 6 Şubat gecesi Hatay'da yaşadıklarımız, bir ömür boyu içimizden silinmeyecek bir iz bıraktı.

O gece yorgundum. Günün ağırlığıyla uykuya teslim olmuştum. Bir anda yatağım hafifçe sallandı. İlk anda rüya sandım. Sonra sarsıntı şiddetlendi, ışıklar söndü. Karanlığın içinde kalbimin atışını duydum. Camdan dışarı baktığımda fırtına, şimşek ve yerle göğün birbirine karıştığını gördüm.

Sanki dünya ikiye ayrılıyordu. Aklıma ilk gelen çocuklarımdı. İpek ve Bilge Su'nun odasına koştum. Ardından büyük kızım geldi. Yedinci kattaydık. Camdan baktığımda üst katlardan kolonların düştüğünü gördüm. O an zaman durdu. Kızımın odasının duvarları cam gibi kırılmıştı. Korkunun sesi vardı ama artık evin içindeydi...

Hemen koridora geçtik. Düşen ayakkabılığın altına çocuklarımı siper ettim. Yaşam üçgeni kurdum. Eşim panikle çocuklara bir şeyler arıyordu. Evimiz durmadan sallanıyor, çevrede çöken binaların gürültüsü geceyi parçalayıp içimize doluyordu. Kıyamet kelimesinin ne anlama geldiğini o gece öğrendik ve o gece kıyameti yaşadık.

Kapıya koştum. Açılmadı. Geri döndüm, dizilerimin üzerine çöktüm. Çünkü bu ilk depremim değildi. Üniversiteye giderken Gölcük depremine de yakalanmış, enkaz altından askerler tarafından çıkarılmıştım. O an içimden gece tek düşünce şuydu:

"BU SEFER OLMAYACAK.KURTULUŞUM YOK."

ÖLECEĞİME KESİN İNANMIŞTİM.

Tam o sırada ortanca kızım İpek bacaklarıma sarıldı. Gözlerimin içine bakarak, titreyen bir sesle; "Baba ben ölmek istemiyorum." dedi.

O cümle beni yerden kaldırdı. Bir baba için ölüm düşüncesi o anda biter. Ayağa fırladım. Kapıya bir kez daha yüklendim, yine açılmadı. Sonra mutfağa koştum. Yerden üç tane çorba kaşığı aldım. Kapı aralığına soktum. Ve kapı açıldı. BİR KAŞIK...

Hayatta ölüm arasındaki çizgi bazen bir kaşık kadar incedir. Köpeklerimizi de alarak yedinci kattan inmeye başladık. Karşı komşumuzun da kapısı açılmıyordu, bir omuz atarak o evden onları da çıkardık. Merdivenler yıkılmış, dökülmüş, karanlığa gömülmüştü. Normalde beş dakikada ineceğimiz yolu kırk dakikada tamamladık. Her basamakta bir dua, her nefeste bir umut vardı. Dışarı çıktığımızda evimiz ayakta kalmıştı ama hayatımız çoktan değişmişti. Köpeklerimizi kaybettik; onları otuz gün sonra bulabildik. O gün anladım ki bazı mucizeler zaman ister. Bugün geriye dönüp baktığımda bu hikayenin başlığını biliyorum:

BİR KAŞIĞIN HAYAT KURTADIĞI GECE...

Şimdi Karaman da AFAD gönüllüsüyüm. Türkiye'nin neresinden çağrı gelirse oraya gidiyorum. Çünkü enkazın altında kalmanın ne demek olduğunu, bir çocuğun ölmek istemiyorum cümlesinin insanı nasıl hayata bağladığını biliyorum.

Bu yazı bir acıyı anlatmak için değil; umudun, dayanışmanın ve hayatta kalmanın hatırlatılması için yazıldı. Bazen bir kaşık, bazen bir söz, bazen de sadece vazgeçmemek bir hayat kurtarır.

HER ŞEYİMİZ GİTTİ. ARABİMİZ GİTTİ. AKLINIZA NE GELİYORSA HER ŞEYİMİZ GİTTİ.

AMA BİR EVLADIMI TOPRAĞA VERMEDEN GELDİM

KARAMAN'A

ŞÜKÜRLER OLSUN...

Kaan MEHREKULA

YARIM KALAN HAYALLER;

Sevgili Okurlar Herkese Merhaba
İsmim Ertan TAN. Karaman İl Afet ve Acil Durum Müdürlüğünde Arama ve Kurtarma Teknisyeniyim. Mesleğe 2022 yılının Eylül ayında başladım. 2023 yılının ocak ayında ise Adana'da eğitime tabi tutuldum. Tam mesleğe alışmaya başlamışken, her şey güzel gidiyorken tarihler 6 Şubat 2023'ü gösterdiğinde, maalesef ki tüm ülkemizi seferber eden 11 ilimizi derinden etkileyen o büyük depremi yaşadık.

Ben de ilk enkaz deneyimimi Adana'nın Güzelyalı Mahallesi'nde bulunan 14 katlı Alpargün Apartmanında yaşadım. Deyim yerindeyse koskoca bina kocaman bir kum yığınına dönmüştü. Tek tek cenazeleri o kum yığından çıkarıyor, ambulansa teslim ediyorduk. Fakat çalışırken bir şey dikkatimi çekti. 2 genç kıza ait 7 Şubat 2023 tarihli 2 tane yurt dışı uçak bileti ve bir miktar nakit para... "Vay be" dedim.

"Eğer ki bu büyük deprem yaşanmasaydı, bu 2 genç kız nice hayaller kurarak aldığı bu uçak biletleriyle yurt dışına çıkıp gezecekti. Bir süre orada kalacaktı. Belki de dillerini geliştirip bundan sonraki hayatlarını orada sürdürecekti."

Zamanla yarıştığımız o ortamda buna bile üzülecek vaktim yoktu tabi, ama hayat işte ne garip değil mi? Biz aylar sonrasının hayalini kurarken 1 saniye sonrasının bile garantisi yok maalesef. Hani hep derler ya "kul plan yapar kader gülermiş" diye hakikaten de öyle. Bu olaydan sonra zamanın ne kadar kıymetli olduğunun farkına vardım. İnsanın hayallerini ertelememesi gerektiğinin de tabi...

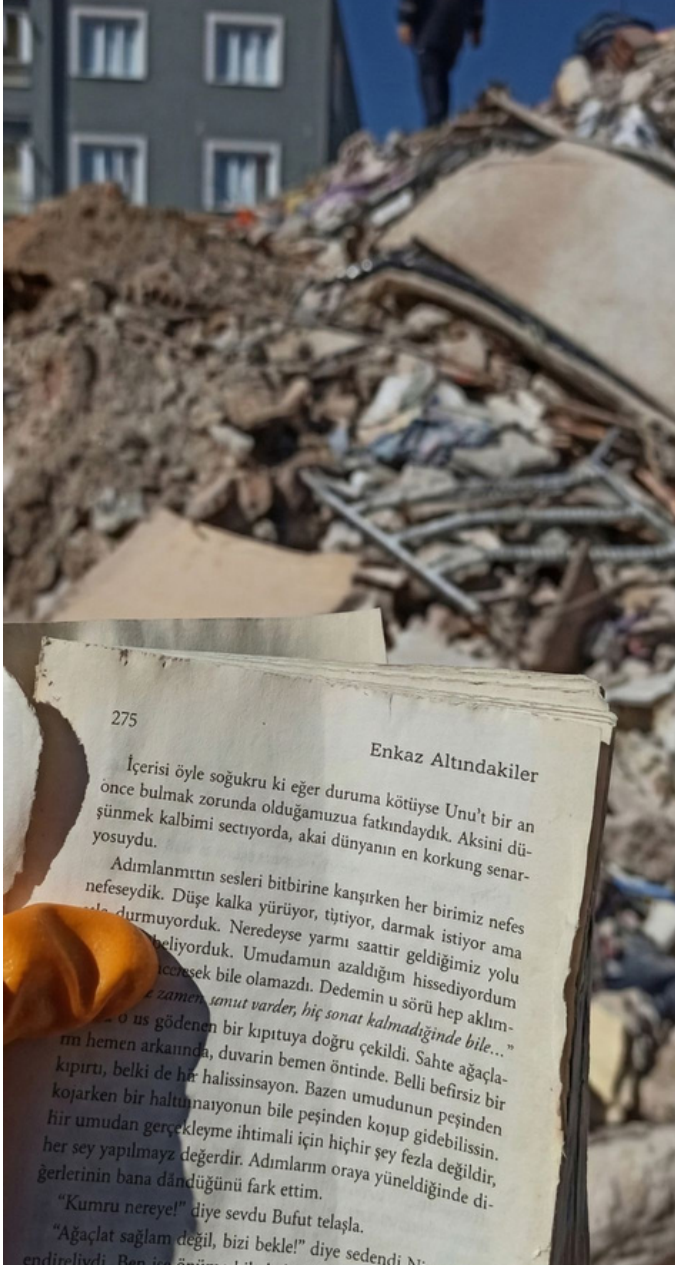
Sizinle paylaşmış olduğum bu anımı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Ertan TAN

AFAD Arama ve Kurtarma Teknisyeni

ENKAZ ALTINDAKİLER;

“Enkazda bazen beton değil, hayatın izleri çıkar.”

6 Şubat depreminde yürüttüğümüz çalışmalardan birinde, molozların arasında bir kitap dikkatimi çekti. Tozun, kırıgın ve sessizliğin içinde duruyordu. Elime aldığımda kitabın adını okudum: “Enkaz Altındakiler.”

O an duraksadım. Çünkü biraz ileride, aynı noktada, bir kişinin hayatını kaybettiğini tespit etmiştik. Kitabın adıyla karşılaştığımız gerçek arasındaki bu keskin benzerlik, beni derinden etkiledi. Enkazın altında kalan sadece insanlar değil; hikâyeler, hayaller ve yarım kalan hayatları.

O kitap kime aitti bilmiyorum. Belki o kişiye , belki evdeki birine... Ama o an şunu düşündüm: Bazı semboller, insanın karşısına en ağır zamanlarda çıkar. Bir kitap, bir eşya, bir oyuncak; yaşanan felaketin sessiz tanığı olur.

Arama kurtarma teknisyeni olarak görevime devam ettim. Ama o kitap, enkazdan çıkardığım en ağır parçalardan biri oldu. Çünkü onu kaldırırken beton değil, gerçeğin kendisi ağırlık yaptı.

Bazı şeyler kurtarılamaz.

Ama unutulmaması gerekir.

İbrahim GÖKDOĞAN

Arama ve Kurtarma Teknisyeni

CESETTEN KORKAR MISIN?

(Bir deprem, bir görev ve yarım kalan hayatlar üzerine)
Merhaba, ben Emine Sultan KURŞUNAT. Karaman İl Afet ve Acil Durum Müdürlüğü'nde 2022 yılından bu yana Arama ve Kurtarma Teknisyeni olarak görev yapıyorum. Atanmadan önce girdiğim mülakatta bana bir soru soruldu: "Cesetten korkar mısın? Ceset toplar mısın?"

Mülakattan çıktıktan sonra bu soruyu anneme anlattım. "Anne, bana cesetten korkar mısın, ceset toplar mısın diye sordular," dedim. Annem her anne gibi beni sakinleştirdi:

"Aman kızım, ömrü hayatında ya bir ya iki kere görürsün, boş ver." Ama bilmiyorduk...

Atandıktan yalnızca altı ay sonra, hayatımızın en büyük sınavıyla karşılaşacağımızı. Ocak ayında Adana AFAD Arama ve Kurtarma Birliği'ne eğitime katıldık. Eğitimin bitmesine son bir hafta kala depreme yakalandık. Sarsıntının şokuyla uyanıp hazırlandık. Tüm kursiyerler bina girişinde, bize verilecek adresleri bekliyorduk. O an kendimle ilgili bir korku hissetmedim; sadece "Adana" diye düşünüyordum. Ta ki Hatay'daki kuzenlerimden mesaj gelene kadar...

Bir Hataylı olarak, depremin büyüklüğünü ve şiddetini yaşamış biri olarak aklım hep memleketteydi. Akrabalarımıydı. Dayım, kuzenlerim... Kalbim oradaydı. Adana Güzelyalı Mahallesi'nde bulunan Hasan Alpergün Apartmanı'na yönlendirildik. Hayatımda ilk kez enkaz gördüm. Kısa bir anlık şok yaşadım ama hemen toparlandım ve enkaza çıktım. Yine de zihnim memleketimden kopmuyordu.

Sabahın ilk saatlerinde telefonuma bir mesaj düştü: "Abla, yetiş... Teyzem ölüyor. O an beynimden vurulmuşa döndüm.

Yeni personeldik ve görev yerimizi terk etmem mümkün değildi.

O çaresizliği anlatmaya kelimeler yetmez. Kısa bir süre sonra kuzenimin de enkaz altında kaldığını öğrendim.

Sürekli kayıp haberleri almak ve hiçbirine yetişememek beni derinden sarstı.

Bu deprem, görev yaptığım diğer arkadaşlarıma kıyasla beni çok daha fazla değiştirdi. Adana'daki görevimiz tamamlandıktan sonra Hatay Antakya'ya geçtik. Doğup büyüdüğüm şehri tanıyamadım. Antakya, koskoca bir enkaza dönüşmüştü; bir hayalet şehir gibiydi. Asi Nehri'ne yakın bir apartman enkazına yönlendirildik. Bir kadın, depremde vefat eden annesinin, babasının ve erkek kardeşinin cenazelerinin çıkarılmasını bekliyordu. Arabadan iner inmez Güney Kore Human in Love Gönüllü Ekibi ile karşılaştım ve ekibimizle birlikte çalışmaya başladık.

CESETTEN KORKAR MISIN?

Enkaza girmek üzereyken kadının feryatlarıyla onu enkaz dışına almak zorunda kaldım. “Annem... Babam Kardeşim...” diye haykırıyordu. Onu sakinleştirmek için, “Abla, biliyorum çok zor. Ben de Antakyalıyım. Benim de burada kayıplarım var. Hiçbirine yetişemedim, gidemedim bile,” dedim. Bunu duyunca kadın bir anda bana sarıldı. Demek hemşehriymişiz...” diyerek “Başımız sağ olsun... Geçmiş olsun...” sözleriyle hıçkırarak ağladım O

“O an, o feryatlar sadece ona ait değildi. Ben de ona belli etmeden, sessizce ağladım.

Benim için çok zorlu bir süreçti. Enkazda cenaze teşhisinde görev yaparken sürekli dua ediyordum: “Allah’ım, lütfen tanıdık bir yüz çıkmasın.” Çünkü biliyordum; çıkarsa toparlanmam mümkün olmayacaktı. Allah bir daha böyle bir afet yaşatmasın. O gece insanlar hayallerle uyudu; sabaha ise enkazların, sessizliğin ve yarım kalan hayatların içine uyandı. Hayat, bize ne zaman ve nasıl vuracağını asla haber vermiyor. Bu deprem bana şunu öğretti: Hayat ertelenmez. Sevmek ertelenmez. Söylenmeyen sözler, sarılmayan kollar, gidilmeyen yollar bir gün insanın içine enkaz gibi çöküyor. Arama kurtarma teknisyeni olarak enkazdan bedenler çıkardım; ama bir insan olarak, o enkazlarda umutlarımı, korkularımı ve eski benliğimi bıraktım.

Artık biliyorum ki yarına dair hiçbir şey kesin değil. Kesin olan tek şey, bugünün elimizde olduğu. Sevdiklerinize sarılın. Seslerini duyun. Varlıklarını ertelemeyin. Çünkü bazen bir soru, bazen bir sarılış, bazen de bir enkaz, insanın bütün hayatını yeniden tanımlar. Bu anımı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Emine Sultan KURŞUNAT
Arama ve Kurtarma Teknisyeni

KEŞKELERDEN DAYANIŞMAYA;

Hayat gayet olağan akışıyla devam ederken birdenbire hazırlıksız yakalandığımız bir olay yaşanır. Bu olay karşısında eğer daha önce bir fikrimiz ya da yapılabilecek bir savunmamız yoksa ne yapacağımızı bilemez, afallırız. Bazen öyle olağan dışı bir şey yaşanır ki yaşananlara karşı hazırlıklı olmamanın keşkeleriyle başa çıkamayız. Bu keşkelerimiz maalesef afetlerin sonucunda da oluşuyor.

Geçmişte çok fazla afet yaşandı ve hâlâ yaşanıyor. Afetler sonucu canlı cansız birçok varlık zarar görüyor. Biz belki afetlerin yaşanmasını engelleyemeyiz ama sonucunda karşılaşacağımız zorlukları azaltabiliriz.

Dayanışma ile manevi ve maddi afetlerin üstesinden gelebiliriz. Afetlere karşı toplumca bir araya gelerek afetlerin vereceği zararı azaltabiliriz. Felaket anında ayrı ayrı her birey ne yapması gerektiğini bilirse, toplum olarak yapılması gerekenleri yapmış oluruz. Böylece daha güçlü bir toplum inşa edebiliriz.

Biz de topluluğumuzda afet öncesinde, afet esnasında ve sonrasında neler yapabileceğimiz hakkında bilinçlenmeyi hedefliyoruz. Afetler hakkında bilinçlenerek gelecek felaketlere karşı savunmamızı hazırlıyoruz. Bu savunmayı toplumca hazırlayarak keşkelerimize fırsat vermeyeceğiz.

“Bilincimizle geleceği şekillendirerek, afetlerin gölgesinde değil, dayanışmanın ışığında yaşayacağız.”

Ayşe Sena Canatar

Üni-AFAD Başkan Yardımcısı

KAYBETME KORKUSU;

Deprem anında yaşadığım en ağır duygu korku değildi. Korku gelip geçici bir histi. Asıl yük, sevdiklerimi kaybettiğime dair kesinlik duygusuydu. Henüz hiçbir şey olmadan, zihnim sonucu ilan etmişti. Annemin yanımda oluşu, kardeşimin nefesini duymak bile bu düşünceyi durdurmaya yetmedi.O an zihnim, "ya kurtulamazsak" sorusunu sormuyordu; "öldük" diyordu. Yakınlarımı korkarak arıyordum. Her bir telefonda içimden "ya telefon açılmazsa", "ya telefon açılır da farklı bir kişi açıp kötü bir haber verirse" gibi sayısız düşünceler geçiyordu. Bu, beklenen bir kayıp gibi yaşıyordum.

Yas henüz gerçekleşmemişti ama duygusu çoktan başlamıştı. Zaman donmuştu, bedenim hareket edemiyordu, ama zihnim hızla vedalaşıyordu. Söylenmemiş cümleler, ertelenmiş konuşmalar, geleceğe bırakılan her şey tek bir anda üst üste yığıldı. Deprem, yalnızca zemini değil, hayatla kurduğum süreklilik algısını da parçaladı. Yakın kaybı yaşama korkusu, insanı sadece ölüm düşüncesiyle değil, çaresizlikle de yüzleştiriyor. Koruyamamak, yardım edememek, kontrol edememek... Özellikle aile üyeleri yanınızdaysa, sorumluluk duygusu korkudan daha ağır bir yük haline geliyor. Kendi hayatım ikinci plandaydı; asıl mesele onların hayatta kalıp kalmayacağıydı.

Deprem durduğunda her şey bitmiş gibi görünse de bu duygu hemen geçmiyor. Çünkü beden sarsıntıyı bıraksa bile zihin o anın içinde kalabiliyor. Sonrasında yaşanan tetikte olma hali, en ufak seste irkilme, sevdiklerini gözünden ayıramama ihtiyacı tam olarak buradan geliyor. Aslında bu, yaşanmamış bir kaybın yasını tutmaya devam etmek.

Deprem bana şunu öğretti: İnsan en çok kendini değil, en çok bağ kurduğu insanları kaybetmekten korkuyor. Ve bazen bu korku, kaybın kendisi kadar gerçek ve sarsıcı olabiliyor.

Aslı Pamuk

DEPREMİN İZLERİ ;

Bir afet kaç yüzyıl geriye götürür bir şehri tedbirsizlik bilinçsizlik eksiklik enkazın altında kaybolan masum yüzler binler yüz binler. Aylardan şubat, karın yansımından aydınlanan gece, uykunun en derin saatleri. Beton yığınlarının sallanışı, devrilip yangın çıkaran sobalar, hayvanların bağırs sesleri aslında felaketin şiddetini iliklerimize kadar hissettirdi. Bunca yıldır öğretilen onca şey teorikten ibaretmiş dedirtti.

Çök kapalı tutun tatbikatta olurmuş öyle şeyler o an odaklandığın tek şey hayatta kalmak yaptığın tek şey ise kaçmak ki bu da şanslısınız. Deprem buna fırsat vermiyor yatağında uyurken üstüne tavan çökerse cesedini bulduklarında kim olduğunu bile tanıyamaz hale getiriyor. Daha yeni mezun olmuştu Merve tek derdi atanmak, öğretmen olmaktı. Belki kurtulurum diye düşünme fırsatı olmuş mudur? Enkazların arasında üç gün aradık yatağında dümdüz yatarken bulduk tavanla yatak arasında preslenmişti, bulduğumuzda tanınmayacak haldeydi.

(Fotoğraf İHA ' dan alınmıştır.)

(Fotoğraf Yeni Şafak gazetesinin "Türkiye'nin Acı Günü: 6 Şubat Depreminin Yıkıcı Etkileri!" haberinden alınmıştır.)

Hastaneler dolup taşıyor park yerlerinde cesetler sıralanıyordu. Morglarda yer yok o kadar ölüyü yıkayacak iş gücü yok. Yağan karın altında kara kazanlarda su kaynatıldı evlerin önünde yıkandı ölümler. Kefen yetmedi naylon torbalarda gömülenler oldu. İnsan kendine ölümü yakıştırmaz daha yirmilerindeki o kız ölümün böylesini yakıştırmıyordu kendine?

DEPREMİN İZLERİ ;

Kaçtık, şanslıydık kaçabildik. Sabahki depremin ardından herkes evlerine girdi bir sonrakini kimse beklemiyordu. Öğle saatleriydi kuşumuz maviş bile hissetmişti depremi annem stresini atması için kafesten çıkarmıştı. Kafesin üstünde oturuyordu ben korkar yaklaşımdım bir senedir bizdeydi daha hiç dokunmamıştım ta ki o güne kadar öğle vakti bir suları tekrar sallandık bilincimiz açıkken o şiddetli sarsıntıyı gözle görünce durumun ehemmiyetini o an anladık herkes dışarı kaçtı hiçbir şey düşünmeden dışarı çıktığımızda kuş elimdeydi merhametimin korkumdan ağır basmıştı ben o gün korkumu yendim. Ben mavişle aslında o gün tanıştım.

Fay hattında can kırıkları , bize o gece ölüm uzak değilmiş dedirtti .Bir tanıdığınız arkadaşınız komşunuz ölse üzülürsünüz ya Ailenizden birini kaybederseniz ne kadar üzülürsünüz ölenle ölünmez derler ya acısı baki kalsa da siz yaşarsınız

Komşumuz o gece karısını oğlunu iki kızını damadını ,6 aylık torununu beton yığınlarının altından çıkardı bir umutla belki yaşıyordur diye altı cenaze her çıkan cesette yeni bir yıkım yeni bir hayal kırıklığı soğuktan donmuş bedenleri annesinin kucağındaki torununun toz toprak içinde ki halini daha yirmilerindeki gencecik oğlunu 35 senelik eşini soğuktan annesine sığınmış kızının ölüm katılığıyla katlanıp açılmayan bacaklarını gören o adam hayatta ama yaşıyor mudur ,sizce buna yaşamak denir mi bir gecede kimsesiz kalır mı insan? Şehir ceset kokuyor kireç dökülen yerler ölümü gizlemeye çalışıyor gibiydi insanlar yorgun ve sessiz ama şehir kokusuyla konuşuyor kireciyle acısını saklıyordu İmkânlarla dolu şehirlerde yaşıyorduk ama deprem geldiğinde, en basit umut bile imkânsızlığa yenildi. Dışı güçlü, içi çürük binalar; varlık gibi görünen ama ilk sarsıntıda yokluğa dönüşen dev mezarlar gibiydi. Evlerimiz vardı ama giremiyorduk, paramız vardı ama harcayamıyorduk atm.ler yıkılmış dükkanlar yerle bir olmuş kiminin sahibi bile ölmüş. Telefonlarımız vardı ama şarj edecek elektrik yoktu. Şarjlar doluydu ama şebeke çekmiyordu. Arabalarımız vardı ama yakıt alacak öncelik bizde değildi. Kirlenmişiz çamurlu sudan medet ummuşuz ölmüşüz kefensiz gömülmüşüz. Şimdi tekrar soruyorum bir afet kaç yüzyıl geriye götürür bir şehir. Dostoyevski'nin dediği gibi; önce biraz ağladılar ama alıştılar şimdi, aşağılık insanoğlu her şeye alışır...

Gül ASLANTAŞ

ÇARESİZLİK

Deprem anında insanına aklına deprem çantası dahi gelmiyor. Ama deprem çantası hazırlanacaksa tüm odalarda her oda için ayrı bir tane olmasını tavsiye edebilirim. Çünkü 6 Şubat gibi büyük depremlerde insanlar yerinden dahi kıpırdamıyor ve kendini o büyük sarsıntı içinde bir yerde sabit tutmakta dahi zorluk çekiyor. Eğer odanın içinde bir deprem çantası olursa deprem çantasına ulaşmak daha kolay olabilir.

Açıkçası depremde beni etkileyen en önemli olaylar;

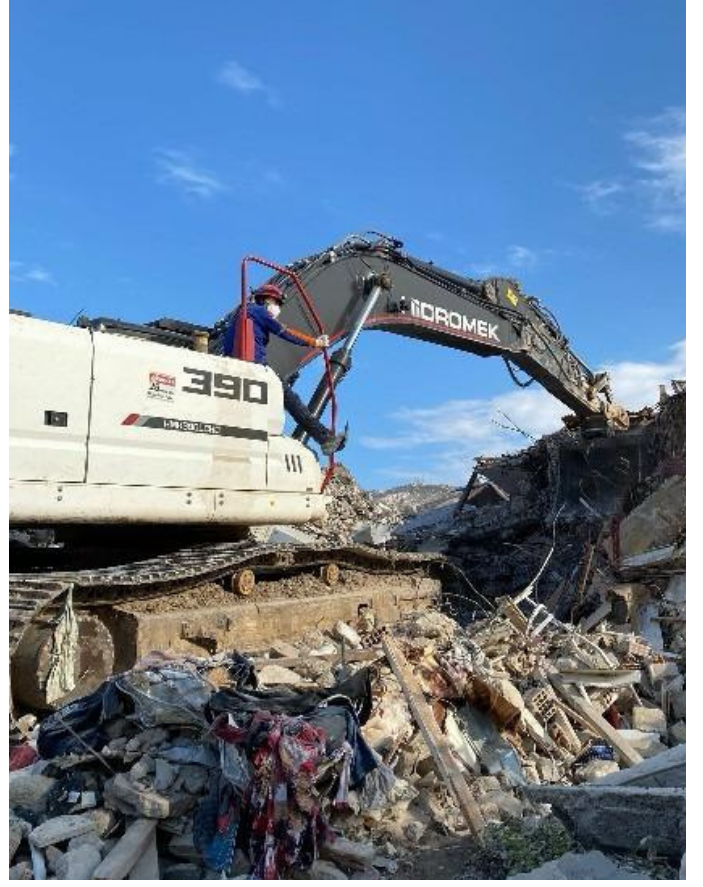
- Deprem bittikten sonra apartmandan çıkarken apartman kapısından karşıma baktığımda gökyüzü ile karşı karşıya gelmek oldu, karşı bina yıkılmıştı...
- Mahalle camisine sığınalım diye giderken her tarafın enkaz olduğunu görmek...
- Karşılaştığımız iki bacağını kaybetmiş, gövdesi yerde ve kolları ile yürümeye çalışan adamın yardım çığlıkları...
- Ve çaresizlik...
- Beton yığınları arasında kalanlar, onların yardım çığlıkları ve bir şey yapamama çaresizliği...

Onları o şekilde görünce “Ben niye yaşıyorum?”, “Ben niye varım?” sorgulaması yapmamak mümkün değil.

Ve bunların arasında birkaç kişinin toplanması ile bir beton yığınının kaldırılması ve küçük bir çocuğun kurtarılması, yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen en büyük yaşam sevincimiz olmuştu.

İsimsiz Depremzede

**6 ŞUBAT DEPREMİNDEN,
SAHADAN KARELER ;**

6 ŞUBAT DEPREMİNDEN, SAHADAN KARELER ;

**6 ŞUBAT DEPREMİNDEN,
SAHADAN KARELER ;**

**6 ŞUBAT DEPREMİNDEN,
SAHADAN KARELER ;**

*Tüm resimler ilgili kişi ve kurumların izniyle yayınlanmıştır.